

VISC EN DUES CASES

Aquesta temporada he estat una mica estranya. Fa poc, vaig enxampar a dues veïnes del meu bloc parlant de mi; deien que últimament estava molt estranya. No era veritat. L'únic que passava és que els meus pares s'han separat. Ara vaig una setmana amb la meva mare i l'altra amb el meu pare.

Tot va començar amb l'aniversari de la meva mare: el meu pare no va venir, li va dir a la meva mare que ho celebréssim nosaltres, que ell no podia venir. Segurament estaria fent un curset o alguna altra cosa. Bé, també ens ho vam passar molt bé, vam anar al cinema a veure una pel·lícula i després vam anar al McDonalds a sopar unes hamburgueses boníssimes i per últim li vaig donar el regal a la meva mare, que per cert li va agradar molt; era una colònia que feia molt bona olor. Ens ho vam passar molt bé!!!

Passada una setmana, es va presentar el meu pare i vam fer com una mena de reunió: em van dir que m'estimaven molt, que no m'he de preocupar i que han decidit separar-se perquè no estaven mai d'acord... Em vaig sentir molt malament. Em vaig aixecar del sofà i me'n vaig anar al llit sola. Era impossible dormir, el meu cap no parava de donar voltes sobre el que havia passat.

L'endemà, a primera hora del matí, li vaig explicar a la meva amiga Carla i em va dir que no passava res, que els seus pares també es van separar i que a la llarga ho va superar. Vaig notar que intentava donar-me ànims. Em va dir que potser alguna altra dona s'havia enamorat del seu pare o d'inrevés. Em semblava una bestiesa!. Se'n va anar i em va deixar tirada enmig del parc. Passat un període de temps, els meus pares van parlar amb la psicòloga i la psicòloga amb mi. Em va donar un exemple molt fàcil perquè ho entengués:

Imagina't que tens un lloro en una gàbia, i un dia deixa de menjar i et mira amb diferència amb els altres dies. El veterinari et diu què només hi ha un remei: el lloro es curarà si torna a la selva. Que si el tens amb tu, estarà trist i malalt. Què faries?-va dir la psicòloga. Vaig comprendre que estimar a algú és ajudar-lo a ser feliç. Em va servir molt aquesta tècnica; ara ho començo a entendre tot millor.

Vaig agafar un paper i un bolígraf i vaig començar a escriure. Vaig fer dues columnes posant els avantatges d'estar amb la mare i amb el pare. El resultat va ser molt igualat, és a dir, que em donava igual anar amb la mare o amb el pare.

Sabia que a la llarga m'hi acostumaria.